

Arrest

nr. 119 737 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 7 juli 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asiel-aanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 juni 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de

subsidaire beschermingsstatus (RvV 29 november 2007, nr. 4.267). Het cassatieberoep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd niet toelaatbaar verklaard (RvS 18 januari 2008, nr. 1927 (c)).

1.3. Verzoekster diende op 28 februari 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 3 april 2008 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.5. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 21 juni 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.6. Op 11 augustus 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.7. Verzoekster diende op 16 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 3 mei 2012 werd er ten aanzien van de in punt 1.7. vermelde aanvraag een beslissing tot niet inoverwegingname genomen wegens een aantal negatieve woonstcontroles.

1.9. Verzoekster diende op 8 november 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna : de staatssecretaris) nam op 7 maart 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.9. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 3 juni 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.11.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

B.(...), N.(...) A.(...) (...)

nationaliteit: Armenië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is:

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde Md, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 27.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85;

EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011.. Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2041, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en "van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel". Verzoekster betoogt in een eerste onderdeel als volgt:

"(...)

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk werd verklaard in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet welke bepaling de gemachtigde van de Staatssecretaris verplicht de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de in §1, vijfde lid vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De arts-adviseur diende derhalve in dit verband de door verzoekster ingeroepen aandoeningen te toetsen aan artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, welk in bescherming voorziet voor drie te onderscheiden situaties.

Om toepassing te kunnen maken van 4° van artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet dient de ambtenaar-geneesheer immers vast te stellen dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte waaraan de aanvrager op zondanige wijze lijdt dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, (o.a. RvV arrest nr. 83.956 van 29 juni 2012)

Met de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de Staatssecretaris, onder verwijzing naar het advies van de arts-adviseur, een te strenge en dus onjuiste interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet vereist niet (noodzakelijk) dat de ingeroepen ziekte een

direct levensbedreigend karakter zou hebben, noch dat de gezondheidstoestand kritiek zou zijn of de aandoening in een vergevorderd stadium zou zijn, op dat zij mogelijkerwijze aanleiding zou kunnen geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Waar de bestreden beslissing uitsluitend dit levensbedreigend karakter als criterium blijkt te hanteren en zij daarbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 van het EVRM, wordt een te strenge beoordeling gehanteerd welke onverenigbaar is met de bewoordingen en de ratio legis van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Hierbij dient erop te worden gewezen dat artikel 3 van het EVRM en de interpretatie welke eraan wordt gegeven door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, bepalend zijn voor de minimale bescherming welke door de lidstaten dient te worden geboden, doch er geenszins aan in de weg staat dat een nationale wetgeving in een ruimere bescherming voorziet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in een dergelijke ruimere bescherming.

Dit artikel bevat geenszins de noodzakelijke vereiste van een vergevorderd, kritiek van wel termediaal of levensbedreigend stadium van de aandoening.

De hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 3 EVRM kan geen afbreuk doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Door de noodzakelijke vereiste van een directe levensbedreiging te hanteren voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris een voorwaarde toe aan artikel 9ter Vreemdelingenwet, waardoor deze wetsbepaling wordt miskend.

Nergens kan uit de parlementaire voorbereiding van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden afgeleid dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig te verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

De enige relevante verwijzing in de parlementaire voorbereiding van artikel 9ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In artikel 9ter, nieuw, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of van verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM.” (Pari. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 35)

Waar hiermee dus wel de verbinding wordt gemaakt met de criteria van het EVRM en de interpretatie ervan door het EHRM voor wat betreft de beoordeling van de aanwezigheid en toegankelijkheid van een gepaste behandeling in het land van herkomst of verblijf, volgt kan hieruit geenszins een dergelijke verwijzing naar EVRM en EHRM worden afgeleid op het vlak van de interpretatie van de ernst van de ziekte en meerbepaald dat deze noodzakelijkerwijze onomkeerbaar, termediaal of in een vergevorderd stadium zou dienen te zijn.

De vaststelling dat in de parlementaire voorbereiding de verbinding met het EVRM enkel wordt gemaakt op het vlak van de beoordeling van de behandeling en niet inzake de beoordeling van de ziekte zelf, is des te opvallender gelet op de tot dan bestaande interne Belgische rechtspraak en de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake regularisaties om medische redenen, en waarbij soepeler criteria werden gehanteerd dan deze van het EHRM inzake artikel 3 EVRM.

Indien het de bedoeling van de wetgever zou geweest zijn om deze praktijken te verstrengen met de invoering van artikel 9ter zou zulks ongetwijfeld op duidelijke wijze tot uiting zijn gekomen tijdens de parlementaire voorbereiding, quod non.

Men kan zich overigens afvragen of de formulering van artikel 9ter §1, eerste lid Vreemdelingenwet en in het bijzonder de zinsnede “o/ een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft” nog wel enige nuttige betekenis heeft indien de criteria van artikel 3 EVRM in de interpretatie van het EHRM dwingend worden toegepast en er aldus steeds sprake dient te zijn van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

De interpretatie van het EHRM lijkt immers volledig te vallen onder de noemer van het “reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit” zodat de interpretatie die de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing aan artikel 9ter geeft een deel van deze bepaling als het ware overbodig maakt, hetgeen onmogelijk in overeenstemming kan zijn met de wil van de wetgever.

Bovendien merkt verzoekster op dat de interpretatie die de gemachtigde van de Staatssecretaris geeft aan artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM, te streng en aldus onjuist is.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is, wordt beschouwd als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke

integriteit.

Nochtans stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 EVRM kan worden vastgesteld, (o.a. RvV arrest nr. 92.397 van 29 november 2012)

Het EHRM heeft geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van betrokkene.

Door enkel te onderzoeken of de aandoeningen van verzoekster direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst wordt de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend geïnterpreteerd.

In strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet werd niet werkelijk nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst

*Derhalve schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht in het licht van artikel 9 ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zodat zij dient te worden vernietigd.
(...)”*

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze worden ingeroepen, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek uit op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

2.6. Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit, of zij houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

2.7. Verzoekster betoogt in wezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 9ter van de vreemdelingenwet op een te restrictieve manier interpreteert en dat dit wetsartikel een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM.

2.8. In het standaard medisch getuigschrift van 6 november 2012 dat verzoekster bij haar aanvraag van 8 november 2012 had gevoegd, staat onder rubriek "B/DIAGNOSE" "angstige depressie, claustrofobie" vermeld. Verzoekster wordt hiervoor medicamenteus behandeld. Onder rubriek "C/ACTUELE BEHANDELING" wordt bij "Interventie/Hospitalisatie" "regelmatig" vermeld en onder "Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling" "minstens 5 jaar". Als mogelijke gevolgen indien de behandeling wordt stopgezet staat "decompressatie, zelfmoord" en bij "E/Evolutie en prognose van de aandoeningen" staat "relatief goed (...) indien behandeld". Bij specifieke noden in verband met medische opvolging staat "ja, follow up psychiatrie" vermeld.

2.9. In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 27 februari 2013, dat fungeert als basis voor de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten

ingediend op 08.11.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 6/11/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan een angstige depressie en claustrofobie.

Deze psychiatrische problematiek houdt evenwel geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en vormt geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Het betreft hier namelijk geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Er is evenmin nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar: het risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode of reële zelfmoordpogingen. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.10. In de bestreden beslissing van 7 maart 2013 wordt op grond van voormeld advies de aanvraag onontvankelijk verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de beslissing het volgende:

“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 27.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011.. Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2041, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2.11. Uit het hierboven vermelde advies van de arts-adviseur waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat niet werd nagegaan of de ziekte van de verzoekster een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, waardoor één van de hypothesen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet onderbelicht bleef. Uit het SMG blijkt nochtans dat een psychiatrische follow-up noodzakelijk werd geacht, wat in het advies niet op afdoende wijze wordt ontkracht of weerlegd. In het advies wordt louter gesteld dat er geen *"nood (is) aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht"*, maar er werd niet onderzocht of de vereiste psychiatrische follow-up voorhanden is. In de beslissing wordt het advies aangevuld met volgende passage: *"Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten".* Deze conclusie staat haaks op wat in punt 2.6 werd uiteengezet.

2.12. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij onder meer het volgende:

"(...)

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten (een "reëel risico" voor zijn leven of fysieke integriteit of een "reëel risico" inhoudt op een "onmenselijke of vernederende behandeling") zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat:

Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt .voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling) (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 9).

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat :

Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat " de term «reëel risico» ¶hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85).

De begrippen 'reëel risico voor het leven of fysieke integriteit' werden in 1993 in de vreemdelingenwet geïntroduceerd als bescherming tegen schendingen van artikel 3 van het EVRM. Bij het invoeren van artikel 9ter in 2006 werden die begrippen overgenomen in dit artikel. Zo kan worden vastgesteld dat de wet van 6 mei 1993 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tezamen met de eerste vorm van subsidiaire bescherming, de begrippen leven en fysieke integriteit in de vreemdelingenwet

introduceerde.

Artikel 63/5, lid 4 en 5 van de vreemdelingenwet werd door artikel 24, 3° van de wet van 6 mei 1993 destijds als volgt gewijzigd:

"In geval van betwisting van de betwiste beslissing heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of één van zijn adjuncten tevens uitdrukkelijk advies over de eventuele terugleiding van betrokkenen naar de grens van het land dat hij is ontvlucht en waar, volgens zijn verklaringen, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Wanneer de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of één van zijn adjuncten een beslissing waartegen een dringend beroep is ingesteld, bevestigt, vermeldt hij uitdrukkelijk of de bestreden beslissing en de maatregel tot verwijdering bedoeld in lid 1 en lid 2 uitvoerbaar zijn niettegenstaande elk hoger beroep."

Nopens voormeld artikel staat in de memorie van toelichting bij de wet van 6 mei 1993 het volgende te lezen:

"4. Conformiteit met de Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en met het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen:

(...)

De Commissaris—generaal kan ook alle klachten die gesteund zijn op artikel 3 van de Europese Conventie behandelen (beslissing waaruit de nodige gevolgen worden getrokken) en heeft de speciale verantwoordelijkheid om de bestuursbeslissing waarbij iemands leven, fysieke integriteit of vrijheid op het spel staat aan de meest zorgvuldige en kritische toetsing te onderwerpen. De Commissaris-generaal zal de vrees die iemand koestert voor zijn leven of vrijheid aan een uitgebreid onderzoek onderwerpen (zie artikel 24 van dit ontwerp: de commissaris-generaal geeft advies over de terugleiding van de asielzoeker naar het land dat hij ontvlucht en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar verkeren)." (Parl. St., Senaat, memorie van toelichting, 19921993, n° 555-1, p 4-5).

De begrippen "gevaar voor het leven en de fysieke integriteit" werden aldus (in een eerste vorm van subsidiaire bescherming opgenomen de vreemdelingenwet, om te beantwoorden aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens meer in het bijzonder aan artikel 3 van het EVRM .

Uit de voorbereidende werken van de vreemdelingenwet blijkt dat men op deze beginselen heeft willen voortborduren bij de omzetting van de richtlijn 2004/83/EG :

"Bij wijze van inleiding moet worden opgemerkt dat de Belgische verblijfs- en asielprocedure momenteel al een aantal indirecte mogelijkheden biedt betreffende het concept subsidiaire bescherming. De omzetting van de richtlijn noopt echter tot de invoering van een formele procedure voor subsidiaire bescherming in het Belgische rechtssysteem.

De Belgische verblijfs- en asielprocedure die heden voor een groot deel op een indirecte wijze de situaties voor subsidiaire bescherming uit de richtlijn dekken, zijn:

(...)

b.het advies over de terugleiding gegeven door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, een onafhankelijke asielinstantie in het kader van het onderzoek van de asielaanvraag in de ontvankelijkheidsprocedure, dit conform artikel 63/5, 4de lid, van de wet van 15 december 1980.

(...)

c.de machtiging tot verblijf van langer dan drie maand op grond van artikel 9,3de lid van de wet van 15 december 1980, die openstaat voor elke vreemdeling" (Pari. St., Kamer, 20052006, DOC 51 2478/001, p. 7-8).

Het is dan ook duidelijk de bedoeling van de wetgever in 2006 bij de invoering van artikel 9ter met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen om de toepassing ervan volledig te verbinden aan artikel 3 van het EVRM, niet enkel met betrekking tot het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, doch ook met betrekking tot het gevaar voor het leven en de fysieke integriteit waarbij de term "gevaar", bovendien eveneens door het concept "reëel risico" voor het leven en de fysieke integriteit werd vervangen, daarbij nog duidelijker verwijzend naar artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

Een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in Armenië was in de gegeven omstandigheden, bij gebrek aan een ziekte in een vergevorderd, kritiek, terminaal of levensbedreigend stadium, niet nodig, gelet op de verbondenheid tussen de begrippen in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM. Verzoekster werd terecht uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verder zijn artikel 2 (recht op leven) en 3 van het EVRM (verbod op foltering) onlosmakelijk met mekaar verbonden:

Het Hof oordeelde in Salkic e.a. t. Zweden (in plaats van Verenigd Koninkrijk) als volgt, verwijzend naar D. t. Verenigd Koninkrijk:

"The Court considers that the complaint raised by the applicants under Article 2 is indissociable from the substance of their complaint under Article 3 in respect of the consequences of an expulsion for their life,

health and welfare (see the D. v. United Kingdom judgment of 2 May 1997, Reports of Judgments and Decisions 1997-III, § 59). "

Vrij vertaald:

"Het Hof oordeelt dat de klacht opgeworpen door verzoekende partij onder artikel 2 onlosmakelijk verbonden is met de inhoud van haar klacht onder artikel 3 met betrekking tot de gevolgen van een verwijdering voor haar leven, gezondheid en welzijn."

Het Hof oordeelde in Anam t. Verenigd Koninkrijk als volgt: "The Court finds it appropriate to deal with the complaint under Article 2 together with the related complaint under Article 3 and will proceed on this basis (see Said v. the Netherlands, no. 2345/02, § 37, ECHR 2005-VI and D. v. the United Kingdom, judgment of 2 May 1997, Reports 1997-III, § 59)."

Vrij vertaald:

"Het Hof vindt het gepast om de klacht onder artikel 2 gezamenlijk te behandelen met de daaraan gerelateerde klacht onder artikel 3."

De motieven van de bestreden beslissing dat artikel 2 en artikel 3 van het EVRM onlosmakelijk met mekaar verbonden zijn, vindt steun in de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens. Verzoekster slaagt er niet in dit motief ernstig te betwisten.

Het enig middel is ongegrond."

2.13. Verwerende partij kan te dezen noch in de bestreden beslissing noch in haar nota dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en de voorbereidende werken in verband met artikel 9ter van de vreemdelingenwet en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota en in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die meerdere hypothesen bevat. De hogere normen zijn bepalend voor de minimale bescherming die door de lidstaten moet worden geboden. Nationale lidstaten vermogen een ruimere bescherming te verstrekken, wat in casu blijkt uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verwerende partij kan niet dienstig aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen.

2.14. De bestreden beslissing geeft geen blijk van een zorgvuldige en adequate motivering in het licht van de duidelijke bepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN